

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 27.663 van 26 mei 2009
in de zaak RvV X II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Filippijnse nationaliteit te zijn, op 18 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 8 oktober 2008 waarbij de visumaanvraag gezinshereniging wordt geweigerd.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 21 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A-L NDELERI, die loco advocaat B. DEWIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 december 2007 treedt verzoekster in de Filippijnen in het huwelijk met de heer F.S., van Belgische nationaliteit.

Verzoekster dient op 5 maart 2008 een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 18 juni 2008 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan de procureur des konings te Leuven inzake een mogelijk schijnhuwelijk.

Op 13 augustus 2003 vindt een verhoor plaats van de echtgenoot van verzoekster.

Op 8 september 2008 geeft het parket van de procureur des konings te Leuven een ongunstig advies inzake de visumaanvraag omdat er elementen aanwezig zijn die wijzen op een schijnhuwelijk.

Op 8 oktober 2008 wordt de visumaanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

“Commentaar: Op 09/04/2008 werd er op basis van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een visumaanvraag ingediend door mevrouw C. D. G., geboren te (...), van Filippijnse nationaliteit;

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 30/12/2007 afgesloten met de heer S. F., geboren te (...), van Belgische nationaliteit;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht; Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald wordt door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het desbetreffende geval de echtgenoot van de visumaanvraagster Belg is en dat, onder andere op basis van onderstaande elementen, kan aangetoond worden dat deze beschikking niet gerespecteerd wordt:

Huidig huwelijk betreft reeds het derde huwelijk voor de heer S. De man was een eerste maal gehuwd met een Belgische vrouw met wie hij 2 kinderen heeft.

Vervolgens huwde de man in 2005 met een Cubaanse vrouw. Deze laatste verkreeg van de Cubaanse autoriteiten niet de toestemming om het land te verlaten voor september 2008. Volgens de verklaringen van deze Cubaanse vrouw zou de heer S. in februari 2007 naar Cuba zijn afgereisd om de scheiding te regelen. Echter zou de man nog steeds contact houden met deze vrouw en haar familie.

Eind 2007 huwt de man dan met de aanvraagster.

Er heerst een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de beide echtgenoten.

Betrokkenen leerden elkaar kennen door tussenkomst van een Filippijnse vrouw die tevens (recent) in België is gevestigd op basis van een huwelijk.

De echtgenoten hadden voor het eerst contact met elkaar via internet. Volgens de aanvraagster was dit in december 2006; volgens de man rond nieuwjaar 2007. Het plan om te huwen werd dan ook gemaakt via internet, nog voor de echtgenoten elkaar ooit gezien hadden.

De heer S. reist voor de eerste maal af naar de Filippijnen op 08/12/2007 om vervolgens amper 3 dagen later een attest geen huwelijksbeletsel aan te vragen aan de ambassade.

De dag na het huwelijk keerde de man alweer terug naar België.

In tegenstelling tot de lokale tradities werd het huwelijk niet georganiseerd door de familie van de vrouw. De heer S. verklaart evenwel dat het huwelijk door hemzelf en zijn echtgenote werd geregeld.

Beide echtgenoten hebben weinig kennis over elkaars persoonlijke en familiale achtergrond.

Overwegende dat op basis van de elementen overgemaakt door de Belgische Ambassade en het gevoerde politieonderzoek het Parket van de Procureur des Koning te Leuven (LE.SCHIJN.59/08) stelt dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Op 08/09/2008 verleent zij dan ook een negatief advies ten aanzien van dit huwelijk.

Gezien al het bovenstaande is het huwelijk tussen C. D. G. en S. F. niet erkend in België en opent het niet het recht op gezinshereniging;

De visumaanvraag wordt geweigerd.

Voor de Minister,

Getekend: A. H., Attaché

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat uit vier onderdelen bestaat. Het eerste onderdeel luidt als volgt:

“Miskennen van de artikelen 40, 40bis, 40ter en 43 Vw., van de bewijskracht van authentieke akten en van het strafrechtelijk vermoeden van onschuld.

De vreemdeling die zich in België als echtgenoot wil komen vestigen, zoals verzoekster in casu, moet dus aan een aantal voorwaarden voldoen:

art. 40, 40bis en 40ter Vw.: hij moet echtgenoot zijn van een Belg en zich bij hem voegen,

art. 43 Vw.: hij mag niet ten gevolge van zijn persoonlijk gedrag een gevaar betekenen voor de openbare orde of veiligheid en hij mag geen gevaar betekenen voor de volksgezondheid,

art. 44 Vb.: hij moet het bewijs van zijn aanverwantschap met de Belg indienen,

art. 61 Vb.: de Minister of zijn gemachtigde kan onderzoek verrichten met betrekking tot de geldigheid van de documenten die de aanverwantschap bewijzen.

Indien de vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden tot vestiging weigert de Minister de vestiging (wat in casu gebeurd is),

art. 146bis Burgerlijk Wetboek: het huwelijk is niet geldig wanneer het enkel afgesloten werd met oogmerk op het bekomen van verblijfsrecht

artt. 27, 21 en 18 Wetboek IPR: een buitenlandse authentieke akte wordt in België erkend zonder dat een beroep gedaan moet worden op enige procedure, voor zover dit niet tot een gevolg leidt dat strijdig is met de Belgische openbare orde.

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden in artikel 40 e.v. Vw. aangezien zij op 30 december 2007 getrouwd is met de Heer S. - zoals blijkt uit de door haar voorgelegde huwelijksakte - dewelke in België woont en met wie zij een gezin vormt en zich wenst te vestigen.

Het feit dat zij een gezin vormt met haar echtgenoot blijkt inderdaad uit de huwelijksakte, aan welke in de Belgische rechtsorde nog steeds een bijzondere bewijswaarde wordt toegekend, die dus niet zomaar mag miskend worden.

Indien de Belgische Staat van mening was/is dat dit vermoeden niet correct is, is het aan de Belgische Staat om het bewijs hiervan te leveren.

De Belgische Staat heeft immers inderdaad de mogelijkheid om, overeenkomstig artikel 27 Wetboek IPR, de erkenning van een buitenlandse huwelijksakte te weigeren, doch het spreekt voor zich dat de bewijslast van de schending van de Belgische openbare orde in dat geval bij de overheid ligt. Gelet op het belang van het recht op huwelijk en gezinsleven (zie hierna), spreekt het ook voor zich dat niet lichtzinnig over dit bewijs mag worden heengegaan.

Ook artikel 21 Wetboek IPR verduidelijkt trouwens dat de toepassing van het buitenlandse recht enkel geweigerd kan worden wanneer deze toepassing kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde, m.a.w. de schending moet zonder enige twijfel vaststaan en overduidelijk zijn en in elk ander geval moet het toepasselijke buitenlandse recht (hier dus de rechten vervat in de authentieke akte) zijn volledige uitwerking hebben. Een zwaardere bewijslast voor de Belgische Staat is niet mogelijk.

In casu wordt dit 'overduidelijk' bewijs echter duidelijk niet geleverd: de Belgische Staat roept een aantal (al dan niet correcte) feitelijke gegevens in die er volgens haar op wijzen dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft, doch zonder deze hard te maken en zonder het noodzakelijke oorzakelijke verband tussen deze gegevens en het bestaan van een schijnhuwelijk aan te tonen.

Indien de Belgische Staat overigens van mening is dat het gesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft, dan had zij als belanghebbende het huwelijk maar moeten laten vernietigen overeenkomstig art. 146bis en art. 184 e.v. B.W.

De vaststelling van het bestaan van een schijnhuwelijk of een nietig huwelijk, komt inderdaad niet aan de administratie, maar aan de rechter toe.

Bovendien is het sluiten van een schijnhuwelijk niet alleen een grond tot nietigverklaring van het huwelijk, maar ook een misdrijf.

Er werd echter geen enkele vervolging ingesteld tegen verzoekster en/of haar echtgenoot.

Het huwelijk vervolgens toch als een schijnhuwelijk behandelen en verzoekster verbieden het land te betreden moet dan ook als strijdig beschouwd worden met het beginsel dat eenieder geacht wordt onschuldig te zijn tot het tegendeel bewezen wordt.

Indien de Belgische Staat inderdaad van mening is dat verzoekster een schijnhuwelijk afgesloten heeft, is het haar plicht om deze strafrechtelijke overtreding te laten vervolgen, maar niet zonder dat er eerst een proces heeft plaatsgevonden waarbij verzoekster aanspraak kan maken op de proceswaarborgen eigen aan de strafrechtelijke procedure.

Hier kan trouwens aan toegevoegd worden dat de Belgische Staat het bestaan van het schijnhuwelijk gedeeltelijk fundeert op het advies van de Procureur des Konings te Leuven, dewelke blijkbaar ook van mening is dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft, doch het blijkbaar niet opportuun vindt om de vervolging in te stellen of (waarschijnlijker) niet kan bewijzen dat het huwelijk een schijnhuwelijk is.

*Aangezien er niemand beter geplaatst is dan de Procureur des Konings om de strafvordering in te stellen, kunnen dan ook oprechte vraagtekens gesteld worden bij een advies van zijn hand aangaande het bestaan van een misdrijf, zonder dat dit misdrijf vervolgd wordt.
De bestreden beslissing dient dan ook als onwettig beschouwd te worden.”*

2.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de artikelen 40, 40bis, 40ter en 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet van toepassing zijn nu het huwelijk niet wordt erkend en verzoekster zich niet kan beroepen op de status van echtgenote van een Belg.

2.1.3. In de repliekmemoirie antwoordt verzoekster dat, in de mate waarin verwerende partij zou menen dat het beroep onontvankelijk is, de bestreden beslissing een weigering van toekenning van een visum betreft waartegen een beroep open staat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De bestreden beslissing betreft geen weigering van erkenning van een buitenlandse akte. Het ware voorwerp van de bestreden beslissing is dan ook een weigering tot het toekennen van een visum gezinshereniging, niet omdat het huwelijk als dusdanig niet erkend zou worden, maar omdat de Belgische staat van mening is dat verzoekster dit huwelijk met een bedrieglijk inzicht gesloten heeft, namelijk het verkrijgen van een verblijfsrecht in België en dat zij zodus een schijnhuwelijk is aangegaan. Zelfs al zou de beslissing inhouden dat de erkenning van een buitenlandse akte geweigerd wordt overeenkomstig artikel 27 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: WIPR), dan is huidige procedure gericht tegen de weigering van visum nog steeds ontvankelijk. Verzoekster kan bijgevolg de artikelen 40 en volgende van de Vreemdelingenwet invoeren.

2.1.4. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat als familielid van een burger van de Unie wordt beschouwd, de echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt. Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

Verzoekster voert aan dat zij als gevolg van haar huwelijk met een Belg voldoet aan de voorwaarden van deze artikelen. Zij stelt dat de huwelijksakte niet zomaar miskend mag worden en dat het aan de Belgische staat is om het bewijs te leveren van de omstandigheid dat dit vermoeden niet correct zou zijn.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing omstandig wordt gemotiveerd waarom de Dienst Vreemdelingenzaken de huwelijksakte van verzoekster niet wenst te erkennen: er wordt verwezen naar artikel 27 van het WIPR en naar het geheel van omstandigheden waaruit blijkt dat het huwelijk van verzoekster en haar partner er niet op is gericht om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar dat het gericht is op het verkrijgen van het verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de staat van gehuwde.

Artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR bepaalt wat volgt:

“Een buitenlands authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.”

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid die bij de uitoefening van zijn bevoegdheden van oordeel is dat ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder

ingevolge de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (cf. M. TRAEST, *commentaar bij artikel 27 in Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, J. ERAUW c.a. (eds.), Antwerpen, Intersentia en Brussel, Bruylant, 2004, (152) 153-154).

Te dezen is de verwerende partij de overheid die bevoegd is tot het verlenen van een visum 'gezinshereniging'. Zij is derhalve gerechtigd om bij de uitoefening van deze bevoegdheid de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en desgevallend deze met toepassing van artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR te weigeren wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR. Aangezien het genoemde artikel 27, §1, eerste lid van het WIPR deze bevoegdheid tot *de-plano*-erkenning toevertrouwt aan "alle overheden", kan verwerende partij binnen haar bevoegdheden deze erkenning weigeren.

Verwerende partij kon bijgevolg de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte weigeren. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is bijgevolg niet vereist dat verwerende partij "*als belanghebbende het huwelijk maar (...) (moest) laten vernietigen overeenkomstig art. 146bis en art. 184 e.v. B.W.*" Ook de omstandigheid dat nog geen enkele vervolging zou zijn ingesteld tegen verzoekster en haar echtgenoot ingevolge het vermoeden van een schijnhuwelijk, doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van verwerende partij om op basis van artikel 27 van het WIPR de erkenning van de vreemde huwelijksakte te weigeren. Uit de weigering van erkenning van een huwelijksakte volgt evenmin dat de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster zou beschuldigen van een misdrijf. Daarnaast merkt de Raad op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 13 oktober 2008 zijn beslissing inzake de weigering van het visum gezinshereniging aan het parket van de procureur des konings heeft meegedeeld, zodat een eventuele vervolging nog niet helemaal uitgesloten is.

Verzoekster zet de schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet niet met concrete gegevens uiteen.

De schending van de door verzoekster ingeroepen bepalingen kan niet worden aangenomen. Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een tweede onderdeel van het enig middel aan dat luidt als volgt:

"2. Formele motivering Overwegende dat de beslissingen tot weigering van vestiging als volgt luidt: "huidige huwelijk betreft reeds het derde huwelijk voor de heer S. De man was een eerste maal gehuwd met een Belgische vrouw met wie hij twee kinderen heeft.

Vervolgens huwde de man in 2005 met een Cubaanse vrouw. Deze laatste verkreeg van de Cubaanse autoriteiten niet de toestemming om het land te verlaten voor september 2008. Volgens de verklaringen van deze Cubaanse vrouw zou de heer S. in februari 2007 naar Cuba zijn afgereisd om de scheiding te regelen. Echter zou de man nog steeds contact houden met deze vrouw en haar familie.

Eind 2007 huwt de man dan met de aanvraagster.

Er heerst een aanzienlijk leeftijdsverschil tussen de beide echtgenoten.

Betrokkenen leerden elkaar kennen door tussenkomst van een Filippijnse vrouw die tevens (recent) in België is gevestigd op basis van een huwelijk.

De echtgenoten hadden voor het eerst contact met elkaar via Internet. Volgens de aanvraagster was dit in december 2006; volgens de man rond Nieuwjaar 2007. Het plan om te huwen werd dan ook gemaakt via Internet, nog voor de echtgenoten elkaar ooit gezien hadden.

De heer S. reist voor de eerste maal af naar de Filippijnen op 08/12/2007 om vervolgens amper drie dagen later een attest geen huwelijksbeletsel aan te vragen aan de ambassade.

De dag na het huwelijk keerde de man alweer terug naar België.

In tegenstelling tot de lokale tradities werd het huwelijk niet georganiseerd door de familie van de vrouw. De heer S. verklaart evenwel dat het huwelijk door hemzelf en zijn echtgenote werd geregeld.

Beide echtgenoten hebben weinig kennis over elkaars persoonlijke en familiale achtergrond."

Overwegende dat artikel 2 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen voorschrijft dat administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel gemotiveerd moeten worden; Dat artikel 3 van deze zelfde wet voorschrijft dat deze formele motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen én dat deze motivering afdoende moet zijn;

Het begrip afdoende motivering dekt twee ladingen, enerzijds het evenredigheidsbeginsel, waar verder op ingegaan wordt bij de toetsing van de beslissing aan dit beginsel, anderzijds is een motivering slechts afdoende gemotiveerd indien ze draagkrachtig is.

Wat betreft de juridische overwegingen verwijst de beslissing naar artikel 40ter Vreemdelingenwet, naar artikel 27 Wetboek IPR en naar artikel 146bis Burgerlijk Wetboek.

Zoals eerder besproken creëert artikel 27 Wetboek IPR inderdaad de mogelijkheid om de rechtsgevolgen van een buitenlandse authentieke akte in de Belgische rechtsorde te weigeren wanneer deze akte strijdig is met de Belgische openbare orde en dus bijvoorbeeld een huwelijksakte betreft van een huwelijk gesloten overeenkomstig art. 146bisBW.

Artikel 40ter Vreemdelingenwet is dan weer een 'verwijzingsartikel' dat stelt dat de bepalingen aangaande de toegang tot het grondgebied voor de familieleden van de burger van de EU die deze burger begeleiden of zich bij hem voegen, evenzeer gelden voor de familieleden van de Belgen.

De motivering in rechte kan dan ook moeilijk als afdoende beschouwd worden; de bestreden beslissing is immers tweeledig en houdt enerzijds een weigering tot erkenning van een buitenlandse huwelijksakte in, doch anderzijds betreft deze beslissing een weigering van de toekenning van een visum aan verzoekster, waarmee ze zich in België bij haar echtgenoot zou kunnen komen vestigen.

Waar er geen twijfel over is dat de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte inderdaad gefundeerd is op de 2 ingeroepen artikelen, kunnen er toch grote vraagtekens geplaatst worden bij de juridische motivering van de weigering van het visum aan verzoekster.

Het al dan niet toekennen aan verzoekster van een visum om zich bij haar echtgenoot in België te vestigen wordt immers - zoals eerder besproken - geregeld in artikel 406/s Vreemdelingenwet, hetwelk de voorwaarden bevat waaraan moet worden voldaan om toegang te krijgen tot België als echtgenote van een EU-burger en artikel 43 Vreemdelingenwet, hetwelk stelt dat het recht uit artikel 40bis Vreemdelingenwet enkel geweigerd mag worden om redenen van openbare orde of veiligheid of van volksgezondheid onder, onder andere, de beperking dat de redenen van openbare orde of veiligheid uitsluitend gegrond mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene.

Deze 2 artikelen worden evenwel niet ingeroepen en de Belgische Staat maakt er zich gemakkelijk vanaf door een 'catch-all'-artikel in te roepen dat stelt dat 'de regels' voor familieleden van EU-burgers ook gelden voor de familieleden van Belgen en dus helemaal niets zegt over de grond tot weigering van een visum aan verzoekster.

De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd in rechte

Ook de feitelijke motivering laat te wensen over.

Alvorens in te gaan op de feitelijke motieven zelf, waaruit zal blijken dat deze motieven helemaal niet draagkrachtig zijn ten aanzien van de bestreden beslissing, dient vooraf gezegd te worden dat deze feitelijke motivering heel wat belangrijke elementen, waaruit de realiteit van het huwelijk tussen verzoekster en Dhr. S. duidelijk blijkt, achterwege laat.

De Belgische Staat mag natuurlijk niet gewoon die elementen die in haar ogen haar beslissing zouden kunnen rechtvaardigen uit het geheel der omstandigheden plukken, om zo te kunnen 'aantonen' dat het afgesloten huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Zo zijn er inderdaad een hele resem gebeurtenissen - zoals het geven van een huwelijksfeest voor 120 personen - waaruit duidelijk blijkt dat de ware intentie van de echtgenoten wel het aangaan van een duurzame levensgemeenschap was (is). Door deze elementen bewust niet te vermelden worden de door de Belgische Staat ingeroepen argumenten bedrieglijk in een ander daglicht gesteld.

In ieder geval zijn de door de Belgische Staat ingeroepen argumenten trouwens niet dragend ten aanzien van de 'vaststelling' dat het tot het Belgische grondgebied toelaten van verzoekster tot een schending van de openbare orde zou leiden en dus het weigeren van haar visum rechtvaardigt.

Om dit aan te tonen dient afzonderlijk op deze feitelijke argumenten ingegaan te worden: "het huidige huwelijk is reeds het 3^e huwelijk van Dhr. S."

Aangezien het ook in de Belgische rechtsorde toegelaten is om drie maal na elkaar te huwen, kan uit dit gegeven moeilijk een vermoeden van schijnhuwelijk (laat staan een bewijs) gepuurd worden.

"Het tweede huwelijk van Dhr. S. was in 2005 met een Cubaanse vrouw met wie hij nog contact zou hebben"

Wat hier precies mee bedoeld wordt is niet helemaal duidelijk.

Voor zover de Belgische Staat hiermee bedoelt dat ook dit huwelijk verdacht was (als schijnhuwelijk), dient opgemerkt te worden dat dit huwelijk verbroken werd alvorens deze vrouw enig recht bekwam om België te betreden. Ten gevolge van de Cubaanse wetgeving mocht deze vrouw immers pas na het doorstaan van een wachttijd naar België komen (achteraf bleek dat ze zelfs pas in september 2008

toestemming zou krijgen) en na 18 maanden kwam Dhr. S. erachter dat zij in CUBA iemand anders had, waarna hij wenste te scheiden. Indien dit huwelijk daadwerkelijk een schijnhuwelijk geweest zou zijn, was er natuurlijk geen enkele reden geweest om te scheiden op dat ogenblik, integendeel zelfs, gelet op de lange tijd die ze reeds aan het wachten waren en gelet op het feit dat België niet moeilijk deed over mevrouw haar komst naar België.

Voor zover de Belgische Staat hiermee daarentegen zou bedoelen dat Dhr. S. in feite nog een relatie zou hebben met zijn vorige vrouw (waardoor zijn relatie met verzoekster dus een 'schijnrelatie' zou worden) kan des te meer de vraag gesteld worden waarom Dhr. S. dan de scheiding heeft aangevraagd. Dit zou namelijk helemaal geen steek houden...

Hier dient trouwens aan toegevoegd te worden dat het niet verboden is om nog contact te hebben met personen waarmee men ooit een relatie heeft gehad - zo had Dhr. S. tot voor kort ook nog een zeer goed contact met de moeder van zijn 2 kinderen - maar dat Dhr. S. zelfs geen contact meer heeft met zijn Cubaanse ex-vrouw! Wel heeft hij nog contact met zijn Cubaanse 'ex-schoonmoeder' met wie hij een heel goede band had en die hem bovendien heeft geholpen om de paperassen voor de echtscheiding in CUBA rond te krijgen, daar Dhr. S. zelfs voorafgaand aan de echtscheiding al geen contact meer met zijn ex-vrouw had.

Ook dit argument kan dus moeilijk als dragend ten aanzien van de bestreden beslissing beschouwd worden.

"Er 'heerst' een groot leeftijdsverschil tussen beide echtgenoten"

Verzoekster is geboren in 1974 en Dhr. S. in 1959 en ze zijn momenteel dan ook 34 en 49 jaar oud.

Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat dit een groot leeftijdsverschil is. Het zijn immers vaststaande sociologische gegevens dat heden ten dage koppels naarmate ze ouder worden gemakkelijker leeftijdsverschillen overbruggen, dat er bovendien alsmaar meer getrouwd wordt tussen personen van verschillende leeftijd en ten slotte dat grote leeftijdsverschillen vaker voorkomen in tweede of derde huwelijken dan in eerste huwelijken.

Uit statistieken (zie bijlagen) blijkt overigens dat al in 1998 de gemiddelde leeftijd van de huwelijkspartner van een man van 47 jaar en 6 maanden (ongeacht of dit zijn eerste huwelijk is of niet), 40 jaar en 9 maanden bedraagt, hetzij een verschil van 7 jaar.

Uit andere cijfers blijkt dan weer dat de gemiddelde leeftijd van een gescheiden man die in het huwelijk trad met een ongehuwde vrouw in 2007 42 jaar bedroeg, waar de gemiddelde leeftijd van zijn echtgenote 32 jaar bedroeg, ofwel een verschil van 10 jaar.

Als dan rekening gehouden wordt met het feit dat het leeftijdsverschil groter wordt ngl. de man ouder wordt en Dhr. S. niet 42 maar 49 jaar oud is, dan kan er moeilijk gezegd worden dat er een abnormaal leeftijdsverschil tussen beide echtgenoten is.

Ook dit 'feit' is dus absoluut niet draagkrachtig t.a.v. de genomen beslissing en bovendien onjuist.

"Verzoekster en haar echtgenoot leerden elkaar kennen via een Filippijnse vrouw die 'eveneens (recent) in België is gevestigd op basis van een huwelijk'."

Verzoekster leerde haar echtgenoot inderdaad kennen via een gemeenschappelijk bevriend koppel, bestaande uit een Filippijnse vrouw en haar Belgische echtgenoot. De relatie van verzoekster en haar echtgenoot tot dit koppel wordt in het feitenrelaas gedetailleerd toegelicht en geeft helemaal geen aanleiding tot het vermoeden van verboden 'koppelaarij' of soortgelijke.

Door te wijzen op het feit dat 'deze Filippijnse vrouw' zich nog maar 'recent' in België gevestigd heeft, lijkt de verwerende partij te willen insinueren dat ook dit huwelijk een schijnhuwelijk zou betreffen.

Nochtans bekwam deze vrouw machtiging om zich met haar man in België te vestigen, woont zij nog steeds bij haar echtgenoot en werd geen enkele vordering tot nietigverklaring tegen haar of haar echtgenoot ingesteld, laat staan een strafrechtelijke vervolging voor het aangaan van een schijnhuwelijk. Dit motief is dan ook ongepast, tendentius en in geen geval dragend ten aanzien van de stelling dat verzoekster een schijnhuwelijk zou afgesloten hebben.

De kennismaking gebeurde via internet - volgens de man rond Nieuwjaar 2007 en volgens de vrouw rond december 2006 — de afspraak om te huwen werd gemaakt via het internet

Dat de kennismaking via het internet gebeurde kan in de 21e eeuw moeilijk als abnormaal beschouwd worden.

De kennismaking gebeurde volgens beide echtgenoten rond eind 2006, begin 2007, hier is geen tegenstrijdigheid.

Beide echtgenoten hebben inderdaad via het internet besloten om met elkaar te huwen. Het één en het ander wordt verklaard door hun bijzondere situatie, waarbij ze kennis maakten met iemand die zich aan de andere kant van de wereld bevond en die ze via het internet (gesprekken, e-mails, videogesprekken etc.) zo goed leerden kennen, dat ze via deze weg een relatie aangingen.

Bovendien was verzoekster reeds 34 jaar en kinderloos, terwijl haar 'biologische klok verder tikte' en waren beide echtgenoten erop uit om een engagement voor het leven aan te gaan.

Bovendien was Dhr. S. zijn vorige echtgenote net verloren door te lang van haar gescheiden geweest te zijn, een situatie die hij niet graag nogmaals wilde meemaken.

Gelet op deze omstandigheden kan het gegeven dat de echtgenoten elkaar via internet ten huwelijk vroegen dan ook niet als draagkrachtig beschouwd worden, ten aanzien van de bewering dat ze een schijnhuwelijk zouden gesloten hebben. Hier dient aan toegevoegd te worden dat zelfs indien deze omstandigheden zich niet allemaal voorgedaan zouden hebben, er nog steeds bijkomende elementen nodig zouden zijn om op basis van het via internet afgesloten huwelijk te besluiten dat het huwelijk een schijnhuwelijk betreft.

Dhr. S. vraagt 3 dagen na zijn eerste aankomst in de FILIPPIJNEN reeds een attest van geen huwelijksbeletsel aan

Aangezien de echtgenoten reeds op voorhand gepland hadden om tijdens het verblijf van Dhr. S. in de FILIPPIJNEN in de echt te treden, is het niet onlogisch dat hij al snel na zijn aankomst een bewijs van geen huwelijksbeletsel aanvraag.

Dit argument kan dan ook niet als dienstig ten aanzien van de bestreden beslissing beschouwd worden.

De dag na het huwelijk keerde de man alweer terug naar België De Heer S. is 4 weken (29 dagen) bij verzoekster in de FILIPPIJNEN geweest.

Aangezien het huwelijk - en het grote huwelijksfeest - op het einde van Dhr. S. zijn verblijf viel, is hij inderdaad daags na de voltrekking al teruggekeerd naar huis, waar hij zo snel mogelijk alle maatregelen beginnen treffen is om zijn echtgenote zo snel mogelijk bij hem te kunnen krijgen, wat voorlopig spijtig genoeg niet gelukt is.

Hier dient trouwens aan toegevoegd te worden dat het huwelijk 2 dagen later dan initieel gepland doorging, waarbij de echtgenoten dus wel nog enkele dagen samen hadden kunnen doorbrengen na de huwelijksviering.

Het huwelijk werd niet georganiseerd door de familie van de vrouw

Aangezien beide ouders van verzoekster overleden zijn en ook de tante die haar opgevoed heeft reeds overleden is, was er niet veel mogelijkheid om de familie dit te laten organiseren.

Hier mag trouwens niet vergeten worden dat Dhr. S. Belg is en het in België helemaal niet gebruikelijk is - zeker niet bij een tweede of derde huwelijk - dat de familie instaat voor het feest.

Beide echtgenoten hebben weinig kennis over elkaars familiale en persoonlijke achtergrond

Verzoekster betwist dit ten stelligste. Zij en haar echtgenoot zijn op de hoogte van elkaars achtergrond zoals dat van een pasgetrouwd koppel verwacht kan worden.

Aangezien geen van de ingeroepen feitelijke omstandigheden - apart of samen - van die aard is dat met zekerheid of grote waarschijnlijkheid tot het bestaan van een schijnhuwelijk besloten kan worden en er bovendien feitelijke gegevens genegeerd werden die heel duidelijk aantoonde dat het huwelijk wel 'echt' was, staat vast dat de feitelijke motivering van de beslissing, ondanks haar uitgebreidheid, de toets met de formele motiveringsplicht niet kan doorstaan.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat de verwerende partij deze feitelijke motivering, gelet op de formuleringen, waarschijnlijk gewoon letterlijk uit het advies van de Procureur des Konings heeft overgenomen, waarbij, in voorkomend geval, de vraag gesteld kan worden in welke mate zij deze beslissing zelf gemotiveerd heeft.

Het staat dan ook vast dat de bestreden beslissing, zowel in feite als in rechte, gebrekkig gemotiveerd werd."

2.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt waarom ze werd genomen. De motivering bestaat uit argumenten in feite en in rechte. De argumenten zijn niet dienend daar ze gericht zijn tegen de redengeving van de niet erkenning van het huwelijk.

2.2.3. In de repliekmemoire volhardt verzoekster in het uiteengezet middel en stelt vast dat verwerende partij in gebreke blijft om een zinvolle of inhoudelijke tegenargumentatie te geven. De argumentatie van verzoekster zelf is wel dienend voor haar huidig beroep daar zij hiermee aantoonde dat de door verwerende partij opgegeven motivering niet draagkrachtig is.

2.2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid

ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 27 van het WIPR en artikel 146 van het BW. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat uit een geheel van feitelijke omstandigheden blijkt dat het huwelijk van verzoekster en haar echtgenoot niet is gericht op een duurzame levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster zet in dit verband immers enkel uiteen dat deze motivering niet afdoende is omdat, naast de vermelde artikelen, ook melding diende te worden gemaakt van de artikelen 40bis en 43 van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht niet de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de motieven impliceert. Uit de uiteenzetting van het middel in het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoekster begrijpt op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen, zodat het doel van de formele motiveringplicht is bereikt.

Verzoekster voert tevens de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat bepaalde elementen die erop wijzen dat de echtgenoten een duurzame levensgemeenschap op het oog hebben, niet in de motieven van de bestreden beslissing werden opgenomen, zoals het geven van een huwelijksfeest voor 120 personen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat wordt betwist dat verzoekster en de heer S. in de Filippijnen in het huwelijk zijn getreden en dat zij een huwelijksfeest zouden hebben gegeven. De omstandigheid dat dit feest heeft plaatsgevonden, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekster uit vervolgens kritiek op de motieven van de beslissing, namelijk op het feit dat huidig huwelijk het derde huwelijk van mijnheer is, dat hij nog contact heeft met de ex-echtgenote uit het tweede huwelijk, dat er een groot leeftijdsverschil is tussen beide echtgenoten, dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar hebben leren kennen via een Filippijnse vrouw die zelf recent in België is gevestigd op basis van een huwelijk, dat de kennismaking en de afspraak om te huwen gebeurde via het internet, dat mijnheer S. drie dagen na zijn eerste aankomst in de Filippijnen reeds een attest aanvraag van “geen huwelijksbeletsel”, dat mijnheer S. de dag na het huwelijk alweer terugkeerde naar België, dat het huwelijk niet georganiseerd werd door de familie van de vrouw en dat beide echtgenoten weinig kennis hebben over elkaars familiale en persoonlijke achtergrond. Samengevat stelt verzoekster dat uit het gegeven dat men meermaals gehuwd is, niet kan worden afgeleid dat het meest recente huwelijk een schijnhuwelijk is, dat –mocht verwerende partij menen dat het voorgaande huwelijk van de heer S. ook een schijnhuwelijk zou geweest zijn- dit huwelijk verbroken werd vooraleer deze vrouw naar België is gekomen, dat –mocht verwerende partij menen dat de heer S. nog een relatie zou hebben met deze vorige vrouw-

de vraag rijst waarom de heer S. de scheiding zou hebben aangevraagd en dat het niet verboden is om nog contact te hebben met personen waarmee men vroeger een relatie had, dat het leeftijdsverschil tussen echtgenoten van respectievelijk 34 en 49 jaar oud bezwaarlijk groot kan worden genoemd zeker nu het vaststaande sociologische gegevens zijn dat heden koppels naarmate ze ouder worden makkelijker leeftijdsverschillen overbruggen en dat leeftijdsverschillen vaker voorkomen in tweede en derde huwelijken, dat de omstandigheid dat verzoekster mijnheer S. heeft leren kennen via een gemeenschappelijk bevriend koppel geen verboden “koppelarij” uitmaakt en dat de Filippijnse vrouw van dit koppel zich op legale wijze bij haar echtgenoot heeft gevoegd en dat er geen sprake is van een schijnhuwelijk in hun hoofde, dat een kennismaking via het internet in de eenentwintigste eeuw bezwaarlijk abnormaal kan worden beschouwd en beide partners waren erop uit om een engagement voor het leven aan te gaan, dat de echtgenoten reeds vooraf gepland hadden om in het huwelijk te treden, brengt mee dat het niet onlogisch is dat mijnheer S. al snel na zijn aankomst in de Filippijnen een bewijs van geen huwelijksbeletsel aanvraagde, dat mijnheer S. vier weken in de Filippijnen is geweest op bezoek bij verzoekster en dat het huwelijksfeest op het einde van zijn verblijf plaatsvond en toen eigenlijk al twee dagen uitgesteld was, dat de ouders van verzoekster en de tante die haar heeft opgevoed zijn overleden zodat haar familie het feest niet kon organiseren en dat niet mag worden vergeten dat mijnheer S. Belg is en dat het in België niet gebruikelijk is –zeker bij een tweede of derde huwelijk– dat de familie instaat voor het feest en ten slotte dat verzoekster en haar echtgenoot wel op de hoogte zijn van elkaars achtergrond.

Uit de samenvatting van verzoeksters kritiek op de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat zij hoofdzakelijk een uitleg post factum geeft over de elementen die geleid hebben tot de vaststelling dat het in casu om een schijnhuwelijk zou gaan. Deze uitleg post factum, de bijkomende verduidelijkingen, de loutere beweringen (bijv. dat verzoeksters ouders zijn overleden) en ontkenningen (bijv. dat ze wel op de hoogte zijn van elkaars achtergrond) doen echter geen afbreuk aan het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is op basis van het geheel van deze feitelijke omstandigheden en op basis van het ongunstig advies van het parket van de procureur des konings in alle redelijkheid tot de conclusie gekomen dat het huwelijk van verzoekster met de heer S. niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap maar op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde en dat haar bijgevolg het visum gezinshereniging diende te worden geweigerd.

De bestreden beslissing steunt op pertinente, afdoende, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringplicht kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde onderdeel van het enig middel voert verzoekster het volgende aan:

*“3. Schending van artikel 8 EVRM, artikel 22 Grondwet en van het evenredigheidsbeginsel
Overwegende dat artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden als volgt luidt:*

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit artikel waarborgt dus, onder andere, het recht van verzoekster op privéleven en op gezinsleven.

Deze rechten worden eveneens gewaarborgd door artikel 22 GW.

De Belgische overheid mag enkel inbreuk op dit recht op privé- en gezinsleven maken, voor zover aan de voorwaarden uit het tweede lid van art. 8 EVRM voldaan is.

Deze inmenging van de overheid moet volgens dit artikel in de eerste plaats bij wet voorzien moet zijn en moet daarnaast ook noodzakelijk zijn in een democratische samenleving, in het belang van de bescherming van deze samenleving.

Zoals uit de eerder gegeven argumentatie blijkt, werden deze wettelijke voorwaarden om verzoekster haar recht op gezinsleven met haar Belgische echtgenoot te ontzeggen niet voldaan: inderdaad is er geen enkele reden om aan te nemen dat zij een gevaar voor de openbare orde zou betekenen, door het sluiten van een schijnhuwelijk, nu er (bijvoorbeeld) zelfs geen enkele vervolging ingesteld werd, laat staan een veroordeling heeft plaatsgevonden.

Er zijn ook geen aanvaardbare redenen in de zin van art. 8 EVRM bekend, die het noodzakelijk maken verzoekster haar recht op gezins- en sociaal leven te ontzeggen.

Zelfs het afgezwakte noodzakelijkheidscriterium, zijnde de proportionaliteitstoets, laat niet toe deze beslissing te rechtvaardigen.

Het kan immers moeilijk als proportioneel beschouwd worden om verzoekster en haar echtgenoot het recht op gezinsleven te ontzeggen, zonder dat zelfs maar aangetoond wordt dat dit gezinsleven strijdig is met de openbare orde”.

2.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gevolgen van het niet erkende huwelijk niet kunnen worden getoetst aan de ingeroepen rechtsnormen. Een huwelijk dat niet is erkend, kan immers niet aanwezig zijn in de rechtsorde.

2.3.3. In de repliekmemorie antwoordt verzoekster dat zij reeds heeft uiteengezet dat haar beroep wel ontvankelijk is en dat zij zich bijgevolg in het kader van het beroep tegen de weigering van visum wel kan beroepen op de door haar ingeroepen en geschonden geachte bepalingen.

2.3.4. Artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster gehuwd is met een Belg maar dat de huwelijksakte niet wordt erkend omdat het om een schijnhuwelijk zou gaan, zodat het niet vaststaat dat verzoekster en de heer S. beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er wordt wel aanvaard dat de beslissing een invloed kan hebben op het privé- of familiaal leven van verzoekster.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar privé-leven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is van mening dat de inmenging een zware aantasting van haar familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar privé- en familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster in het buitenland gehuwd is met een Belg, volstaat op zich niet voor de toekenning van een visum. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- of familiaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert in casu de visumaanvraag om verschillende redenen. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

De schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 22 van de Grondwet kunnen niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het derde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde onderdeel van het enig middel voert verzoekster het volgende aan:

“4. Schending van de zorgvuldigheidsplicht en het recht op tegenspraak

De schending van dit principe blijkt reeds uit de voorheen aangetoonde gebrekkige motivering van de bestreden beslissingen, daar een zorgvuldige overheid haar beslissingen afdoende zou motiveren. Bovendien blijkt deze schending eveneens uit de werkwijze van de overheid alvorens over te gaan tot de weigering van verblijf.

Hierbij dient herhaald te worden dat verzoekster aan alle haar opgelegde verplichtingen voldaan had om haar echtgenoot in België te mogen vervoegen.

Het is echter begrijpelijk dat een overheid, gelet op de problematiek van de schijnhuwelijken, enige controles wenst uit te voeren om zo nodig, wanneer zou blijken dat een huwelijk een schijnhuwelijk betreft of dat valse papieren werden voorgelegd, te kunnen optreden tegen deze misbruiken en de daders, zoals het een rechtsstaat betaamt, te laten vervolgen.

In de praktijk gaat de overheid echter niet over tot vervolging van de plegers van deze misdrijven, maar gaat zij onmiddellijk over tot het weigeren van verblijf (waarvan de al dan niet aanvaardbaarheid in onze rechtsstaat van deze buitengerechterlijke methode reeds eerder besproken werd).

Het spreekt voor zich dat de overheid, indien zij tot deze controle overgaat, een bijzondere zorgvuldigheid dient aan de dag te leggen in haar onderzoek vooraleer te besluiten dat een vreemdeling - echtgenoot van een Belg - geen daadwerkelijk gezin vormt met deze Belg. De gevolgen van deze beslissing wegen namelijk erg zwaar door bij de getroffen persoon en maken, bij vergissing, een ernstige schending uit van het fundamenteel recht op gezin, zoals eerder besproken werd.

Een zorgvuldige overheid had immers moeten vaststellen dat verzoekster en haar echtgenoot een uitgebreid huwelijksfeest gegeven hebben, waarop tal van foto's getrokken zijn en waarvoor speciale uitnodigingen gemaakt werden.

Een zorgvuldige overheid zou eveneens het e-mailverkeer tussen beide echtgenoten opgevraagd hebben en zo gezien hebben dat zij inderdaad al een hele tijd liefdevolle gesprekken met elkaar voerden.

Een zorgvuldige overheid zou ten slotte aan de betrokkenen kunnen gevraagd hebben foto's van hen beiden voor te leggen waaruit hun genegenheid voor elkaar zou blijken.

Er kan inderdaad niet verwacht worden dat gewone onderdanen, die hun weg niet zelden niet kennen in de hele administratieve molen en die bovendien niet verwachten dat iemand gaat denken dat zij een schijnhuwelijk gesloten hebben, spontaan aan al deze elementen moeten denken. Het is aan de overheid om te bepalen of het huwelijk al dan niet een schijnhuwelijk is en het is dan ook aan de overheid - die ervaring heeft in dit soort zaken - om te zorgen dat alle dienstig en nuttige stukken aan haar worden voorgelegd zodat zij over alle elementen kan beschikken om een juiste beslissing te nemen, niet alleen over de elementen die het haar toelaten een visumaanvraag af te wijzen..

In ieder geval kan noch aan verzoekster, noch aan Dhr. S. verweten worden dat zij niet hun volle medewerking aan het onderzoek verleend hebben en niet alle bewijsstukken hebben aangebracht die door de wet vereist worden om verzoekster tot België toe te laten.

Verzoekster voegt aan haar stukkenbundel een aantal stukken toe waaruit overduidelijk blijkt welke de gevoelens tussen haar en haar echtgenoot zijn. Zij is zich ervan bewust dat deze Raad zich niet over de grond van de zaak zal buigen, doch zij voegt deze stukken toe om aan te tonen wat een zorgvuldige overheid had horen te ontdekken.

Deze stukken zijn de volgende:

Een selectie van 19 e-mails die verstuurd werden tussen beide echtgenoten tussen 19 februari 2007 en 7 november 2008, waaruit de kennismaking, de eerste uitingen van liefde, de voorbereidingen voor het bezoek van Dhr. S. aan de FILIPPIJNEN, het gemis achteraf en ten slotte de frustratie en de angst bij de problemen voor het bekomen van een visum door verzoekster blijken. Opvallend is hier trouwens dat duidelijk uit deze mails blijkt dat beide echtgenoten heel duidelijk verliefd waren (en zijn) op elkaar, maar toch onzeker waren over een aantal feitelijke gegevens over elkaar, waaruit de verwerende partij stevast probeert af te leiden dat de gehuwden niet de intentie hebben om samen een levensgemeenschap op te bouwen. Deze e-mails doorprikken deze fabel overduidelijk: het is namelijk perfect mogelijk een 'echte' relatie te hebben en toch niet te weten welke bijvoorbeeld de schoenmaat van de echtgenoot is... Origineel en kopij van de uitnodigingen voor het huwelijksfeest, Gastenboek van het huwelijksfeest, Budgetberekening van het huwelijksfeest,

Selectie van 21 foto's van het huwelijksfeest, van de jonggehuwden samen op uitstapjes en met vrienden, 3 getuigenissen van vrienden van Dhr. S. aangaande het huwelijk,

Het lijdt dan ook geen twijfel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de zorgvuldigheidsplicht waaraan de overheid moet voldoen alvorens een dergelijke beslissing te nemen.

Hier dient ten slotte nog aan toegevoegd te worden dat beide echtgenoten slechts één maal verhoord werden en dat uit deze verhoren helemaal niet bleek dat er zich problemen stelden en dat zelfs weinig pertinente vragen gesteld werden aangaande de door verzoekster hierboven ingeroepen omstandigheden, alhoewel het hier zeer duidelijke en vaak voorkomende situaties betreft die steeds een sterke aanwijzing tot de realiteit van een huwelijk zullen vormen.

Na op basis van de beperkte informatie die de overheid had tot het besluit gekomen te zijn dat verzoekster een schijnhuwelijk had gesloten, had verwerende partij, vanuit het recht op tegenspraak 'audi et alteram partem' én als zorgvuldige overheid, verzoekster en haar echtgenoot minstens de kans moeten geven hierop te repliceren of de stukken te laten aanbrengen die het tegendeel bewezen.

Uit het bovenstaand blijkt dan ook dat het gevoerde onderzoek zijn naam zonder enige twijfel niet waardig was en bovendien in strijd met het recht op tegenspraak gevoerd werd en dan ook als onzorgvuldig gekwalificeerd dient te worden."

2.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat dit onderdeel van het middel niet dienend is in de mate waarin het betrekking heeft op de niet erkenning van het huwelijk en op de gevolgen hiervan. Zij meent dat verzoekster wenst dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich zou uitspreken over de wettigheid van het niet erkennen van het huwelijk. Artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet kent die rechtsmacht echter niet toe aan de Raad.

2.4.3. In de repliekmemoirie volhardt verzoekster in het onderdeel van het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.4.4. De hoorplicht als de plicht in hoofde van de overheid om zich volledig in te lichten, kan enkel in het raam van de zorgvuldigheidsplicht vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Verzoekster erkent in het middel dat zij zelf is gehoord en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de heer S. eveneens is gehoord. Verzoekster heeft dus haar standpunt kunnen uiteenzetten en heeft de mogelijkheid gekregen om de visumaanvraag met alle mogelijke nuttige elementen en bewijsstukken te staven.

De zorgvuldigheidsplicht houdt niet in dat, na het nemen van de bestreden beslissing, verzoekster de kans moest worden geboden op de beslissing te repliceren. Verzoekster heeft met huidig beroep ruimschoots de mogelijkheid gehad om middelen te laten gelden tegen de bestreden beslissing.

Zoals verzoekster vermeldt in het middel is het aan de overheid om te stellen dat het vermoedelijk om een schijnhuwelijk gaat. In de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij niet op lichtzinnige wijze tot deze conclusie is gekomen maar een onderzoek heeft gevoerd naar de feitelijke omstandigheden en is voortgegaan op het negatief advies van de procureur-generaal. Verzoekster maakt in het licht van voormeld betoog niet duidelijk dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Verzoekster maakt dienvolgens een schending van de door haar aangehaalde bepaling geenszins aannemelijk.

In de mate dat verzoekster bij haar verzoekschrift stukken inzake de voorbereiding van het huwelijk en het huwelijksfeest voorlegt, merkt de Raad op dat het niet zijn bevoegdheid is om zich bij de beoordeling van de visumaanvraag in de plaats te stellen van de beslissingnemende overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het vierde onderdeel van het enig middel is ongegrond.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.